

Editpajot 16/03/2016

PEPINGEN – Sherpagids loodst tai-jiprofessor Michelle Cornelis naar ‘the top of the world’

PEPINGEN – Sherpagids loodst tai-jiprofessor Michelle Cornelis naar ‘the top of the world’- Top Kala Pathar (5550m)

PEPINGEN – Sherpagids loodst tai-jiprofessor Michelle Cornelis naar 'the top of the world'

PEPINGEN – Michelle Cornelis naar 'the top of the world' - Op weg naar trealhead Paplu.

PEPINGEN – Michelle Cornelis naar 'the top of the world' - De Tragsindo-pas op 3071, de eerste pas na vertrek uit Paplu.

PEPINGEN – Michelle Cornelis naar 'the top of the world' - Eerste glimp van de Himalayas.

PEPINGEN – Michelle Cornelis naar 'the top of the world' - Op de achtergrond De Everest.

PEPINGEN – Michelle Cornelis naar 'the top of the world' - Op de achtergrond De Everest.

PEPINGEN – Michelle Cornelis naar 'the top of the world' - Namche Bazar

*PEPINGEN – Michelle Cornelis naar 'the top of the world' - Everest Base Camp aan de rand van de Khumbu-
ijssval.*

PEPINGEN – Michelle Cornelis naar 'the top of the world' - Khumbu-ijsval op 5364m

PEPINGEN – Michelle Cornelis naar 'the top of the world' - Op de achtergrond Het vliegveld van Lukla.

PEPINGEN – Michelle Cornelis naar 'the top of the world' - Op de terugweg naar Thame

PEPINGEN – Michelle Cornelis naar 'the top of the world'

Tai-jiprofessor Michelle Cornelis (65) uit Beert is net terug van een avontuurlijke en uitdagende reis in Nepal waarbij zij haar reeds lang opgeborgen kinderwens om ooit eens 'de hoge witte berg' of de Mount Everest te kunnen zien toch nog in vervulling zag gaan. En die droom werd nu werkelijkheid door toedoen van de ervaren sherpagids Bhim Bastola die verbonden is aan het zeer klantvriendelijk en ervaren reisbureau Asian Heritage Treks and Expeditions van Nilhari Bastola Nilam, die overigens ook nog eens vloeiend Nederlands praat.

Alles verwoestende aardbeving

Toen vorig jaar op 25 april een alles verwoestende aardbeving Nepal trof waren Michelle Cornelis en haar echtgenoot Yvan Bekaert amper enkele uren eerder aldaar aangekomen voor een leerrijke rondreis. Maar door dat natuurgeweld veranderde de droomreis binnen de kortste keren in een echte nachtmerrie. Het was enkel dankzij de alerte houding van hun toenmalige gids Bhim Bastola dat Michelle en Yvan toen de dodendans uit de tempel van Kathmandu wisten te ontkomen. Zij waren dan ook en zijn nog steeds bijzonder onder de indruk van het gebeuren. Uit dat voorval groeide evenwel een hartelijke vriendschap met de sherpagids en de touroperator die nu mede concreet gestalte kreeg in de expeditie van Michelle in het Himalaya-gebergte. Avontuurlijk trekken is overigens steeds haar geliefkoosde hobby geweest. Maar wat zij nu presteerde tart wel alle verbeelding. Doorheen het relaas van haar tocht licht zij nu voor de lezers van Edietiepajot een tipje van de sluier van haar toch wel onvergetelijk avontuur. En wie ooit zin mocht krijgen om eveneens een uitdagende trektocht in het Nepalese hooggebergte te ondernemen is overigens steeds bij haar welkom voor alle verdere nuttige informatie.

“Na onze behouden terugreis verleden jaar vanuit het verwoeste Nepal, weliswaar met veel hindernissen, hielden wij via de via sociale media en de fundraising van de Vrije Tai-Ji Beweging Pepingen zo goed als mogelijk contact met onze nieuwe vrienden ter plaatse”, steekt Michelle van wal. “Mettertijd stelde Nilam van Asian Heritage Tours and Treks op mijn verzoek een mij op het lijf geschreven programma op om toch maar een de Mount Everest in werkelijkheid te kunnen aanschouwen. En eens dat programma vastgelegd konden dan ook de voorbereidingen in Beert beginnen”.

Het relaas

Het toch merkwaardig relaas van Michelle gaat als volgt:

“Op 9 februari vloog ik via Istanbul naar Kathmandu met ook nog eens 46 kg aan sportmateriaal voor de scholen in Necha. Het weerzien met de mensen die verleden jaar ons leven hebben gered was alleszins bijzonder hartverwarmend. Jammer dat er van de wederopbouw nog maar weinig in huis is gekomen en dat de bevolking hierbij haast volledig op zichzelf is aangewezen.

Op 12 februari werd de startvlucht naar trailhead Paplu (2364 m) afgelast door het slechte weer en dienden wij de tocht met een jeep te ondernemen. Maar de natuur was zo mooi dat deze weliswaar gedwongen tijdrovende keuze nadien enkel maar toegejuicht kon worden. Solukumbu is echt wondermooi en de rode rododendronbomen komen er nu in bloei. Normaal was er een drager voorzien maar we hadden te weinig gewicht mee om deze bijkomende kost te verantwoorden. Bhim neemt zoveel mogelijk over en ik draag 7 à 8 kg mee.

Door Bhim zijn expertise leer ik snel. De boodschap is duidelijk : focus je op de dag zelf en niet op het doel, zonder begin en zonder einde. Dit klinkt bekend in de oren. Is dit niet de taijiboederschap?

Niemand kan voorspellen hoe men reageert op 3000 m, 4000 m en al helemaal niet op 5000 m. De symptomen van hoogteziekte blijven gelukkig uit. Bhim waakt erover dat ik genoeg drink, eet en rust. In het begin kom je hier en daar nog ezelkaravanen tegen op je pad, later zijn het de yakkaravanen. Het is opletten geblazen en je moet telkens uitwijken naar de bergwand want ze riskeren je met hun vracht de afgrond in te duwen.

De steile klim naar Namche en de beroemde Hilary-hangbrug over de kolkende Dudh Kosi betekent een eerste geslaagde conditietest.

In Namche op 3440 m wordt een rustdag ingelast met enkele korte wandelingen onder meer naar een kleine heuvel met museum in het nationaal park van Sagarmatha. Het biedt een grandioos uitzicht op de Everest (8848 m), de Lhotse (8516 m), de Nuptse (7878 m) en de adembenemend mooie Ama Dablam (6812 m). In het zuidoosten dan weer verheft zich de Tramserku (6608 m) en in het

noordwesten de Kongde Ri (6187 m). Pal in het noorden staat de heilige berg van Khumbu, de Khumbila (5761 m)

In Namche verandert Bhim in overleg met Nilam en de andere gidsen ter plaatse drastisch ons programma. We zijn nog vroeg in het seizoen en de Gokyo meren op 5483 m zijn nog bevroren en ook door de Cho-La-pas op 5420 m zijn nog maar weinig groepen getrokken over de Ngozumpa-gletsjer. Het dalend pad is er overigens ook nog met ijs bedekt. We gaan dan ook onmiddellijk voor Everest Base Camp en de Kala Pathar.

De weergoden zijn met ons, budha met Bhim, God met mij maar ik denk ook dat Frank Deboosere in mijn rugzak steekt....een stralende blauwe hemel, geen wolke te bespeuren.

Tengboche (3867 m) is wegens zijn adembenemend uitzicht en de aanwezigheid van het grootste klooster in Khumbu een legendarische plaats. De zonsopgang met uitzicht op de Mount Everest achter de markante Ama Dablam tot aan de Tramserku, de Nuptse en de Lhotse daagt meerdere trekkers uit tot een ware fotosessie.

Op 22 februari klimmen we naar Pheriche (4243 m), s'anderendaags naar Lobuche (4930 m) en op 24 februari komen we aan in Gorak Shep (5190 m). We steken nog dezelfde dag door naar Base Camp Everest, een tocht van nog eens twee en een half uur stappen. Aan de rand van de Khumbu-ijshal oogt Base Camp dan ook bijzonder magisch.

Ik kan me zo de horror voorstellen hoe het op 25 april 2015 met de aardbeving moet geweest zijn. Zoveel tenten met zoveel verlangende expeditiemensen, zomaar weggeveegd. Ook voor Bhim is het de eerste keer dat hij opnieuw Base Camp aandoet sedert de aardbeving. Het is voor ons beiden een emotioneel moment. We vieren deze overwinning met een andere gids en een jong koppel uit Berlijn met een snicker voor mij en een bounty voor de anderen. We dalen snel af naar Gorak Shep waar we overnachten.

De nacht doorbrengen op 5190 m is geen pretje. Wie niet voldoende geacclimatiseerd is betaalt hier het gelag. Ik schiet om 1 u s'nachts wakker en hap naar lucht. Controleoefeningen van tai-ji beletten dat ik ga panikeren. Recht zitten helpt maar het is een verscheurende keuze om uit je warme slaapzak te komen om te bevriezen van de kou.

De Kala Pathar wordt wel met enkele uren uitgesteld. Bhim stuurt me met klederen en al terug mijn slaapzak in, met een warme kruik en gemberthee met citroen. Een stevig ontbijt nadien dicht bij de kachel in de eetplaats doet wonderen. Ready voor de Kala Pathar van 5550 m.

Om over de hoge rotsblokken te klimmen moet ik me telkens afzetten en meermaals moet ik stoppen om op adem te komen. De laatste 20 m zijn als een muur en doe ik op puur wilskracht met hulp van Bhim. Als we samen onder de gebedswimpels door de top bereiken.... daar zijn geen woorden voor. In het pantheon van bergtoppen staan, oog in oog met de reuzen als Everest, de westrand van de Lhotse en Pumori blijft mij voor de rest van mijn leven bij.

We dalen snel af, pikken onze rugzakken op in Gorak Shep en dalen in 8 uur bijna 1000 meter af tot Tukla (4620 m). Bhim wil mij vooral een goede nachtrust geven na deze zware inspanningen. 's Avonds kijk ik of ik nog knieschijven heb maar alles is OK. Ik slaap 11 uur aan één stuk door.

Bhim maakt terug een nieuw programma. Hij kent er alle wegen want hij is kind in de streek. Ik volg in dankbaarheid voor zoveel natuurschoon. Dalen betekent niet dat je in rechte lijn naar beneden gaat. Soms moet je tot aan de rivier dalen, dan 400 meter terug stijgen om s'avonds uit te komen op hoogteverschil.

De gevaarlijkste luchthaven ter wereld

De terugvlucht vanuit Lukla is puur adrenaline. De 'gevaarlijkste luchthaven ter wereld' is enkel bruikbaar voor gespecialiseerde Nepalese piloten die er bij klaar weder 'op zicht vliegen'. We schieten als op een skischans de korte start- en landingsbaan van 500 m de lucht in en dan moet de piloot ook nog eens een helse bocht tussen de bergen tot een goed einde zien te maken terwijl hij hoogte wint. Zo'n vlucht is zeker niet geschikt voor mensen met zwakke zenuwen en zal mij dan ook mijn hele leven bijblijven.

In Kathmadu stromen de felicitaties van Nilam en zijn team, het thuisfront en de vele vrienden binnen. Ik kan het nog altijd niet geloven. Ben ik werkelijk op 65 jaar naar de top van de wereld , naar Everest Base Camp en Kala Pathar geweest? Ik draag deze reis als grootmoeder op aan de kleinkinderen . Dat ze hieruit kracht en volharding mogen putten in hun toekomst.

Dank

Mijn dank gaat vooral naar Bhim. Zonder hem was dit alles me niet gelukt. Ook aan Nilam van Asian Heritage Tours and Treks die steeds contact hield met ons en aan mijn echtgenoot Ivan thuis.

Een kinderwens werd werkelijkheid".

Meer info over de tochten in het Nepalese hooggebergte kan bekomen worden bij Michelle Cornelis michellebekaert@hotmail.com en via www.asianheritagetreks.com .